

Indsættelsestale til Anna Vind

Rom. 12,16b-21

Kastels Kirke den 26. jan. 2025 kl. 13.00

Kære Anna – kære menighed!

Stol ikke på jeres egen klogskab, formaner

Paulus i Romerbrevet, som jeg læste fra alteret.

Den formaning har du, Anna, givetvis erfaret sandheden af mange gange i løbet af dit liv og ikke mindst i den store del af dit liv, som har stået og stadig står i den teologiske forsknings tegn.

Med Luther som omdrejningspunkt har du igennem en efterhånden temmelig lang forskningskarriere fordybet dig i teologien, drevet af en passion for det, som jeg konstaterer, er de fleste teologers optagethed, nemlig spørgsmålet: Hvad vil det sige at være menneske? Og ikke

mindst et menneske, som kommer til kort – ikke kun i vores egen klogskab, men også i forholdet til andre og i den tilværelse, som vi nu engang er sat til at leve med hinanden.

Hånd i hånd med, hvad det vil sige at være menneske, går derfor også spørgsmålet om det gode, for når vi kommer til kort, møder vi jo netop den grænse, som netop peger på det gode, på Gud, den guddommelige kraft, som modsat os eksisterer ud af visdom, og som i sin generøsitet lader mennesket komme sig nær, eller det vil sige, kommer sit menneske nær *som* menneske i Jesus fra Nazaret.

Jeg skal ikke kloge mig på dine mange forskningsområder og den indsigt, de har givet ikke bare dig selv, men også teologien og os andre – hér taler dine mange forskningsår og

resultater for sig selv – men jeg vil gerne med både Luther og Paulus komme med et bud på, hvorfor du også har ønsket at blive hjælpepræst.

Du har tidligere haft samme embede i Marmorkirken, men nu er det altså hér i Kastels. Og når du simpelthen ikke kan lade være med at hjælpe til som præst, ja, så bilder jeg mig ind, at det ganske enkelt skyldes, at klogskaben kalder på praksis, på udveksling med andre mennesker, med levet liv, ja, med tilværelsen – for også i denne forbindelse at udfordre klogskaben og komme det gode nærmere, eller måske rettere lade Gud komme dig nærmere?

Luther skulle efter sigende have brugt et billede af *Bibelen* som et vældigt træ, hvor ordene er grene og kviste. Luther var belæst, meget belæst for nu at sige det mildt, og hans

studier førte som bekendt til den reformation, som gør os til protestanter hér i landet. Og han var et menneske, der levende lod sin klogskab overraske. Om det vældige træ, som metafor for *Bibelen*, kunne han derfor konstatere, at når han igen og igen rystede alle grene og kviste for at se, hvad de bar, så faldt der hver gang et herligt æble eller en pære ned, som han udtrykker det.

Luther havde sine kampe, ikke mindst i forhold til den anger, han oplevede, når han kom til kort, men befrielsen fandt han i de ord, som Gud rystede af sig hver gang, han levende fordybede sig, guddommelige ord, som overraskede klogskaben og satte bevægelse i stivnede, uimodsagte, tillærte dogmer og stagnerede riter. Ord, som bragte ham nærmere det gode, og oplyste ham om Guds nåde og

barmhjertighed frem for at *tage retten i egen hånd*, som Paulus også formulerer det i brevet til romerne.

Paulus oplevede tilsvarende, at hans moral og klogskab blev rystet, og i mødet med det gode, med den opstandne frelser, faldt nye erkendelsesfrugter også ned over ham. Den selvforståelse, han ellers gik til livet med, blev brat elimineret dér på vejen til Damaskus. Fra at se sig selv i det etableredes tjeneste, hvor han i overensstemmelse med love og regler selvretfærdigt jagtede mennesker, der fulgte Kristus, kommer han til kort og indser, at hverken hævn eller nåde er op til ham.

Begge teologiske koryfæer, både Paulus og Luther, velsignes altså af klarsyn, der på én og samme tid er rædselsvækkende og

smukke. Begge får de indsigt i, at synden er grundlæggende, for alle mennesker kommer til kort, ingen har greb om det gode, men samtidig erfarer de, at det gode kommer til os som nåde og fred, som kærlighed og barmhjertighed i det menneske, der også er Gud.

Hvad er da et menneske? Hvor trækkes grænsen mellem godt og ondt? Svarene er på ingen måde lige til. Det lærer livet os, men i teologien såvel som i den kristne praksis øver vi os og kan derved lade svarene komme os nærmere.

Med en solid teologisk bagage, med pastoral øvelse og en drivkraft, som ønsker at komme mennesket og det gode nærmere står du så hér i dag, Anna, og dér sidder I, kære menighed. I får glæde af hinanden, ingen tvivl

om det, for selvom man som hjælpepræst kun er tilladt et begrænset antal søndage og kirkelige handlinger, så vil Anna lade ordene overraske og fylde kirkerummet på en sådan måde, at I og hun selv får noget med sig hver gang, I mødes hér.

Kastelskirken og menigheden har allerede meget at byde på. Gudstjenester af høj kvalitet, foredrag, musikgudstjenester og koncerter, læsegruppe og studiekreds, ligesom der også er aktiviteter for babyer, børn og familier. Du får ikke meget med det at gøre, men jeg nævner det, fordi det siger noget om, hvor levende kirken er, at hér på stedet handler det præcis om det menneskelige, om at være menneske i det godes kontekst, i sammenhæng med den Gud, der i Jesus fra Nazaret kommer mennesker nær.

Hér er i forvejen to dygtige og vellidte præster. Den ene er godt nok provst, så Thomas er på farten og sikkert mere dér end hér – jo jo, jeg taler af erfaring, så det er ikke en kritik, men et vilkår, som betyder, at du med al sandsynlighed får mest at gøre med Else.

Og hér skal både du og vi andre stå tidligt op, når Else bevæger sig rundt om præcis forholdet mellem menneskelige vilkår, som fx det at komme til kort, og så Guds godhed, hans aldrig svigtende nåde og nærvær, for når det gode er i bevægelse, er der masser at komme efter, inspiration at modtage, og du, Anna, vil omvendt også blive en berigende og inspirerende del af det gode – sammen med kollegaer, medarbejdere og menigheden i al dens rigdom.

Tag derfor godt imod hinanden, og lad aldrig hinanden tvivle på, hvorfor I er hér. Gør evangeliet levende og det gode indlysende, som det blev for både Paulus og Luther. Tag hverken evangelium eller det gode for givet, endsige *retten i egen hånd*, men lad netop det godes ord vokse frem af den ydmyghed, solidaritet og ærbødighed for andre, som kommer med erkendelsen af, at selvretfærdig klogskab til syvende og sidst kommer til kort.

Tillykke kære Anna og Guds velsignelse i gerningen. Tillykke kollegaer og kære menighed nu, hvor I får hjælp og inspiration fra endnu en præst!